

ROALD
DAHL

Marele Uriaș Prietenos

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ROALD
DAHL

Marele Uriaș Prietenos

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din limba engleză
de Alexandra Columban

Redactori: Teodora Terciu, Alina Ioan
Machetare și DTP: Monica Manolache
Design copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAHL, ROALD

Marele Uriaș Prietenos / Roald Dahl;

il. de Quentin Blake; trad. de Alexandra Columban. -

București: Editura Arthur, 2013.

ISBN 978-606-8044-40-8

I. Blake, Quentin (il.)

II. Columban, Alexandra (trad.)

821.111-93-34=135.1

Roald Dahl

The BFG

Copyright © Roald Dahl Nominee Ltd., 1982

Illustrations copyright © Quentin Blake, 1982

All rights reserved

© Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

Pentru Olivia

20 aprilie 1955 – 17 noiembrie 1962

În această carte veți face cunoștință cu:

REGINA ANGLIEI

MARY,
servitoarea reginei

MUP

SOPHIE

NOUĂ URIAȘI MÂNCĂTORI DE COPII

COMANDANTUL FORȚELOR AERIENE
COMANDANTUL FORȚELOR ARMATE

DOMNUL TIBBS,
majordomul reginei

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

1. Ora fantomelor	11
2. Cine?	14
3. Răpirea	19
4. Peștera.	23
5. MUP	29
6. Uriașii	36
7. Minunatele urechi	44
8. Castracurcuveți	56
9. Uriașul Strânge-Sânge	64
10. Sifoclăbucel și clipofâsâieli.	74
11. Călătorie spre Tărâmul Viselor	81
12. La vânat de vise	95
13. Un cocospurcaș pentru Carnibal.	102
14. Vise	114
15. Marele plan.	135
16. Prepararea visului	148
17. Călătorie spre Londra	158
18. Palatul.	167
19. Regina	174
20. Mic dejun regesc	192
21. Planul	209
22. Captura	216
23. Ora mesei	235
Autorul	240

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Sophie nu reușea nicicum să adoarmă.

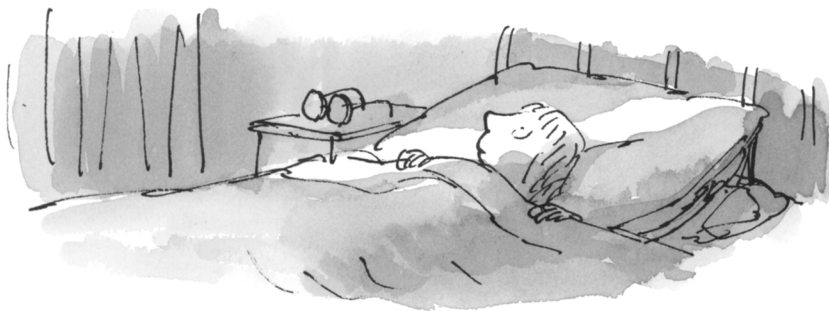
O rază scânteietoare de lună se strecura pieziș printre draperii și se răsfrângea direct pe perna ei.

Ceilalți copii din orfelinat dormeau deja de câteva ore.

Cu ochii închiși, Sophie stătea nemișcată. Se străduia din răspuțeri să ațipească. Degeaba. Raza lunii părea o lamă de argint care spinteca aerul, oprindu-se pe fața ei.

În casă era o liniște deplină. Nu se auzea nicio voce de la parter. Iar de la etajul de deasupra nu răzbătea niciun zgomot de pași.

Fereastra din spatele draperiei era larg deschisă, însă afară, pe trotuar, nu era nimeni. Pe stradă nu trecea nicio mașină. Nu se auzea nici cel mai mic sunet. Sophie nu mai stătuse niciodată într-o liniște atât de adâncă.

„Poate că”, își zise în gând, „a sosit așa-numita oră a fantomelor”. Ora fantomelor – îi șoptise cineva odată – e un moment foarte special de la miezul nopții, când toți copiii și toți oamenii mari dorm duși, iar duhurile întunericului ies din ascunzători și pun stăpânire pe lume.

Lumina lunii era mai strălucitoare ca niciodată pe perna lui Sophie. Se hotărî să coboare din pat și să tragă draperiile pentru a face întuneric.

Erai aspru pedepsit dacă te prindeau că nu erai în pat după ora stingerii. Chiar dacă explicai că a trebuit să mergi la baie, nu acceptau scuza și te pedepseau oricum. Însă acum nu se afla nimeni prin preajmă, Sophie era convinsă de asta.

Se întinse după ochelarii aflați pe scaunul de lângă patul ei. Aveau rame de oțel și lentile foarte groase, fără de care nu reușea să vadă mai nimic. Și-i puse pe nas, coborî din pat și se îndreptă pe vârfuri spre fereastră.

Când ajunse în dreptul draperiei, Sophie ezită. Tare s-ar mai fi furișat pe sub ea ca să scoată capul pe fereastră, pentru a vedea cum arată lumea, acum că sosise ora fantomelor.

Ciuli urechile. Peste tot domnea o liniște de mormânt.

Dorința de a privi afară crescuse și deveni atât de puternică, încât fetița nu reuși să i se mai opună. Când ai clipi, se strecură pe sub perdea și se aplecă peste pervaz.

În lumina argintie a lunii, satul pe care îl cunoștea atât de bine era de nerecunoscut. Casele păreau strâmbe și încovoiate, asemenea celor din basme. Totul părea decolorat și fantomatic sub pulberea albă a lunii.

Peste drum, se vedea prăvălia doamnei Rance, de unde puteai cumpăra nasturi, lână și bucăți de elastic. Acum părea o nălucă. Era învăluită într-o lumină încețoșată și neclară.

Privirea lui Sophie alunecă tot mai departe în josul străzii.

Dintr-odată, încremeni. *De pe partea cealaltă a străzii, ceva se îndrepta spre ea.*

Era ceva negru...

Ceva înalt și negru...

Ceva foarte înalt și foarte negru și foarte slab.